

Pr. Alexandru Suceu

SLUJITOAREA LUI DUMNEZEU

VERONICA ANTAL

Crin însângerat

Editura Serafica

Nihil obstat
Pr. ION CIURARU, OFMConv.
Ministru Provincial

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
a României

Pr. Alexandru, Suceu

Slujitoarea lui Dumnezeu Veronica

Antal: Crin însângerat / Pr. Alexandru
Suceu.- Roman : Editura Serafica, 2003

56 p., 15 cm.

ISBN 973-86077-1-x

Această carte se poate procura de la
Institutul Teologic Romano-Catolic Franciscan

Editura Serafica

Str. Ștefan cel Mare, 268/B

5550 ROMAN (NT)

Tel: 0233/742316; 0748/255651

E-mail: patrascu1973@yahoo.com

Pr. Alexandru Suceu

SLUJITOAREA LUI DUMNEZEU

VERONICA ANTAL

Crin însângerat

Editura Serafica

PREZENTARE

*„Îngerilor, scrieți în cartea vieții și acest
legământ:
Eu sunt a lui Isus și Isus este al meu”.*
(Veronica Antal)

Printre puținele cuvinte rămase în scris de la Veronica Antal se află și cuvintele de mai sus, scrise pe un bilețel, dovadă a dăruirii sale totale față de Isus, Mirele veșnic.

De fapt, viața și martiriul ei sunt o mărturie autentică de credință, o credință vie, dinamică, responsabilă.

În broșura de față, voi încerca să prezint profilul spiritual și moral al acestei tinere, profil alcătuit din mărturiile date de către cei care au cunoscut-o îndeaproape, persoane de încredere și pline de credință.

Întrucât nu este o lucrare de specialitate,

mă voi mărgini în a semnala doar numele de botez ale martorilor, pentru a ușura lectura.

Menționez că, pentru redactarea acestei broșuri m-am folosit de materialele adunate de către Părintele Anton Demeter și Părintele Damian Patrașcu, Vice-postulatorul acestei cauze în fața Bisericii, și de rezultatele discuțiilor cu diferite persoane din Nisiporești, persoane care au putut să-mi dea anumite relații cu privire la viața și martiriul consătenței lor.

Nașterea și copilăria

Veronica Antal s-a născut în localitatea Nisiporești, comuna Botești, județul Neamț, la data de 07 decembrie 1935¹ și a fost botezată a doua zi în biserica parohială din Hălăucești, 08 decembrie sărbătoarea Neprihănitei Zămisliiri². Părinții, Gheorghe și Iova, fiind ocupați cu muncile câmpului, fetița a fost crescută mai mult de bunica sa Zarafina care a căutat să inspire Veronicăi dragostea față de Biserică, învățând-o și primele rugăciuni.

„Era veselă, zâmbitoare și foarte hotărâtă. Deja de la vârsta fragedă de 3-4 ani este obișnuită cu munca, începând să coase și să toarcă. La șapte ani începe munca la câmp”,

¹ Cf. BULETIN DE NAȘTERE, nr. 139, eliberat de Primăria Comunei Botești, satul Nisiporești, județul Roman, anul 1935.

² Cf. Extras din REGISTRUL BOTEZAȚILOR, 1929-1938, al Parohiei Romano-Catolice Hălăucești, nr. 243 (230).

relatează mama ei.

În vara anului 1943, a primit Prima Sfântă Împărtășanie. Un an mai târziu, în 1944, a primit și Sfântul Mir.

În toamna anului 1943, Veronica începe să meargă la școală. Iată cum ne-o descrie o fostă colegă a ei:

„Am intrat împreună în clasa I. Veronica avea un păr frumos, codițe groase pe spate, de culoare blond închis, spre castaniu. Era un pic pistruiată. La învățătură era harnică. În recreație se juca frumos, dar cu băieții nu o vedeam niciodată. Era veselă și prietenoasă cu toți... Joia, venea un preot de la Hălăucești și făcea învățătură cu noi. De câte ori se dădeau serbări la școală, Veronica recita și ea o poezie, pentru că avea o voce puternică și frumoasă”.

„Pe timpul anilor de școală, spune mama ei, și chiar și după aceea, Veronica se spovedea și se împărtășea deseori, atunci

când venea părintele la noi, dar se ducea uneori și la Hălăucești pentru spovadă... De felul ei, nu era prea atrasă spre distracții, așa cum erau alte fete. Ca elevă, știu că a dansat o singură dată la o nuntă cu un verișor al ei. În schimb, încă din anii de școală, ea a început să citească cu mare plăcere reviste și cărți cu conținut religios”.

În vara anului 1947, Veronica a terminat cei patru ani de școală primară. Avea acum 11 ani și jumătate, însă, voinică și bine legată cum era, părea mai degrabă a fi o adolescentă de 14-15 ani.

„La terminarea școlii, dă mărturie iarăși mama ei, Veronica a intrat în corul bisericii. Acum ea mă ajuta la toate treburile în gospodărie și la câmp. Vara o trimiteam uneori cu vaca în lunca Moldovei, sau cu mieii, pe marginea drumului prin sat... Eu începusem să-i fac lucruri frumoase, ba chiar și ea începuse într-o vreme să facă astfel de

lucruri, mai ales cusături, cum se purta pe vremea aceea la țară”.

Anii de tinerețe

„A participat la corul bisericii, simplă și smerită țărăncă, binevoitoare totdeauna; jertfîndu-se, ea venea cu bucurie zilnic la repetiție cu tot frigul de ianuarie sau februarie, declară dascălul Anton. Învăța cu deosebită atenție să-și modeleze vocea, să pronunțe cuvintele textelor latinești. Ascultarea ei mă uimea”.

„Veronicăi îi plăcea să citească reviste și cărți religioase. Plăcerea ei, spune o consăteancă a sa, pe nume Eleonora, era când în reviste găsea articole despre Maica Domnului. Așa, de exemplu, știu că ținea mult la un articol despre „Buna Vestire” publicat în Almanahul revistei „Viața”, din

1946, la pagina 39 și care era o traducere a părintelui Gheorghe Dumitraș. Ea se străduia să pună în practică cele citite acolo, nelăsând niciodată rugăciunea „Îngerul Domnului” nespusă...”.

„Cu câțva timp înainte de moartea ei, declară fosta ei prietenă Rozina, veneam de la hram de la Iugani... și ea mi-a spus ce mult îi plăcea „Viața Mariei Goretti” pe care o citea tocmai în acele zile. Nu voi uita niciodată întrebarea pe care mi-a pus-o ea atunci și anume, ce gândesc și cum explic eu aceste cuvinte: «Mă tem de Dumnezeu care trece pe lângă mine, nu pentru că trece, ci pentru că trecând s-ar putea să nu-l aud și el să nu se mai întoarcă». Ne-am întreținut gândul, reflectând asupra acestor cuvinte pline de adânci înțelesuri. O mai auzisem și altă dată rostind aceste vorbe”.

„Pe la începutul lui august 1958, spune o altă prietenă, Eleonora, mă dusesem la ea să

o rog să mă ajute la ceva treabă... Am intrat în casă... Avea în mână cartea „Bucură-te Regină”. „Am întrebat-o ce face.

– «Citesc din cartea asta și plâng!»... mi-a răspuns ea”.

Veronica trăia din plin în inima ei cele citite și se străduia să le transpună în viață cu multă seriozitate. Înarmată cu exemplul și virtuțile lui Isus și ale sfinților, Veronica a știut să lupte cu bărbăție în ceasul suprem al încercării, pentru a-și apăra virtutea și cinstea cu prețul sângelui. A devenit astfel un crin regal ce desfată pe toți cei care privesc această floare cu credință.

Intrarea în Ordinul al III-lea al Sfântului Francisc și votul de curăție

„Veronica, ne spune o altă fostă prietenă a ei, după o pregătire sufletească mai îndelungată, a intrat în Ordinul al III-lea al Sfântului Francisc. După ce a îmbrăcat haina Ordinului al III-lea al Sf. Francisc, care i-a fost înmănată de către Pr. Alois Herciu, ea era în culmea fericirii. Nu mai dorea nimic, nu o mai interesa nimic, decât să-l iubească pe Isus. Nu o interesa nimic, nici că are ce îmbrăca, nici că are ce mânca”.

Tot în acea perioadă, Veronica a făcut vot de curăție, pe care îl reînnoia din când în când în cadrul sfintei spovezi.

Trebuie menționat faptul că multe tinere, dornice să intre în mănăstire și care nu puteau face acest lucru, deoarece comuniștii

desființaseră toate mănăstirile, ajutate de surorile alungate din mănăstiri, care trăiau fiecare pe unde puteau, și de unii preoți, făceau vot de curăție, vot pe care îl reînnoiau periodic în cadrul sfintei spovezi.

„Într-adevăr, venirea noastră acasă de la mănăstire, declară sora Rozina, a fost ca o sămânță bună care a căzut în inima tinerelor de pe atunci, ca un îndemn de a trăi o viață curată și evlavioasă. În micul sat Zăpodia... erau vreo 25 de tinere care urmau o astfel de viață”.

„Între fetele evlavioase de prin anii '50, declară sora Electa, era o adevărată întrecere în privința vieții spirituale. Fiecare dintre ele avea un parfum deosebit, prin virtuțile și silința de care dădeau dovadă. Veronica intrase de curând în Ordinul al III-lea al sfântului Francisc și Părintele Alois Herciu o conducea pe drumul pocăinței, al dezlipirii de cele pământești, al ascultării și al curăției.

El i-a primit și profesiunea ca terțiară”.

Veronica, făcând acest vot de curăție, a luat și hotărârea de a nu se căsători niciodată și era foarte mulțumită în această stare.

„Cu privire la planurile de viitor nu mi-a vorbit niciodată, spune mama ei. Numai când avea 18 ani mi-a spus că ea nu are de gând să se căsătorească și că așteaptă să se deschidă mănăstirea măicuțelor de la Hălăucești, pentru a intra acolo. Într-adevăr, ea nu era fată de lume, ci mai degrabă de mănăstire, căci iubea viața retrasă, de rugăciune și de jertfă”.

O fostă prietenă, pe nume Maria, spune că își amintește că „odată era o nuntă și, ascultând fanfara cântând, Veronica mi-a spus: Ce veselă și fericită trebuie să fie mireasa în ziua nunții! Dar, ce fericite vom fi noi, miresele lui Isus și ce bucurie vom simți noi, atunci când ne vom întâlni cu Mirele nostru Isus din cer!”

Îi plăcea foarte mult să devină călugăriță.

O altă fostă prietenă a sa, pe nume Maria, mărturisește următoarele: „Cu un an sau doi înainte ca ea să moară, am invitat-o la hram acasă la mine. Cum era ea desculță și cu o cruce mare la gât, mama îi zicea «soră» și ea tare se mai bucura”.

Revista „Pentru patrie” din martie 1973, notează și ea că Veronica Antal „era catolică, foarte religioasă, era îmbrăcată lung, voia să se călugărească”.

Veronica nu a avut fericirea să intre în mănăstire, însă și-a construit chilioara în inima ei, chilioară în care se retrăgea adesea și unde stătea de vorbă cu prietenul ei drag, Isus, pe care și-l alesese de Mire și la care nu ar fi renunțat pentru nimic în lume. Ea a trăit în lume ca o adevărată călugăriță, fiind pentru toți un model de virtute și de râvnă creștinească. Viața de renunțare totală la cele lumești și de consfințire lui Dumnezeu prin

vot de curăție, pe care a dus-o Veronica, a inspirat și alte suflete generoase să urmeze exemplul ei de dăruire și de viață curată și sfântă.

Dorința de Cer

Unei alte prietene din Hălăucești, pe nume Cecilia, Veronica i-a mărturisit: „Mama ar voi ca eu să mă mărit, însă eu vreau să merg în cer. Dacă nu ajung în cer, atunci degeaba mai trăiesc pe pământ!”

„Cu ocazia unui hram, spune o altă prietenă pe nume Ana, am stat la masă cu mai multe fete, printre care era și Veronica. La ridicarea mesei, ea a spus rugăciunea «Tatăl nostru» și apoi a cântat «Voi merge într-o zi». La întrebarea fetelor de ce a cântat tocmai acel cântec, ea a răspuns: «Apoi să știți că eu am să merg în cer!» - De unde știi?, a fost întrebată. Și a răspuns: «Cum să

nu merg în cer, dacă eu sunt a lui Isus».

De fapt, printre puținele și prețioasele notițe ale Veronicăi se află și un bilețel cu frumoasele cuvinte: **„Îngerilor, scrieți în cartea vieții și acest legământ : Eu sunt a lui Isus și Isus este al meu”**.

Veronica, urmând învățătura și exemplul lui Isus, era statornică în rugăciune pe care o împletea armonios cu ocupațiile zilnice.

O prietenă din Mogoșești, cu numele de Verona, spune că în biserică, Veronica stătea tot timpul cu mâinile împreunate și se ruga cu mare evlavie.

„Ea, spune Maria, se ruga foarte mult. Eu numai o femeie mai cunoșteam în sat care se ruga ca ea, cu multă credință, aplecată până la pământ și cu lacrimi în ochi. Ea era mama Părintelui Dumitraș”.

Biserica din Nisiporești unde Veronica obișnuia să petreacă multe ore în rugăciune și adorație în fața Preasfântului Sacrament.

Din cele relatate de persoanele care au cunoscut-o mai îndeaproape, Veronica avea duhul rugăciunii și al pietății, păstrând o strânsă unire cu Dumnezeu și cu misterele sale. Ea era pătrunsă de duhul credinței, de iubire și de speranță în viața de după viață. A suferit și a luptat, a muncit și s-a rugat.

Spirit de jertfă

Începând de prin anul 1949 și până prin anul 1957, atât vara cât și iarna, pe ploaie sau pe ninsoare, cu o oră sau două înainte de răsăritul soarelui, un grup de fete din Zăpodia, în frunte cu Veronica Antal, puteau fi văzute în fiecare zi, afară de zilele de joi și duminică, ieșind din sat și străbătând câmpul, cale de 7-8 km, până la biserica din Hălăucești, pentru a participa la Sfânta Liturghie și pentru a primi Sfânta

Împărtașanie.

Clopotarul satului de pe atunci, bădia Gheorghe, cum îl numeau toți, mărturisește: „Iarna, în Advent, când mai erau două trei ore până la ziuă, numai ce o auzeam pe Veronica strigând la gard: «Bădie Ghiță, hai scoală-te!». Mă sculam, mă îmbrăcam în grabă și ieșeam în drum, unde mă aștepta cu celelalte prietene și porneam peste câmp, spre Hălăucești, ca să participăm la Sfânta Liturghie. «Veniți pe urmele mele»!, ne spunea ea, și o luam înainte și noi după dânsa”.

Dornică să-l primească pe Isus

Dorea mult Sfânta Împărtașanie, declară o fostă prietenă din Hălăucești, care adaugă: „Îmi amintesc cum într-o zi geroasă de iarnă, a venit la mine îmbrăcată cu un suman notin

de casă, acoperită de promoroacă și pe jumătate înghețată, și, în timp ce eu o compătimeam, ea îmi zice: «Nu-i nimic, lele Viroană! Nu-i nimic, bine că m-am împărtășit»”.

Pericol... lupii!

„Într-o dimineață, în iarna anului 1957, relatează Eleonora, am plecat la Hălăucești numai noi două. La întoarcere spre casă... la un moment dat, Veronica se oprește și-mi spune: «Când l-am văzut pe primul nu ți-am spus nimic, dar acum a venit și al doilea...». Erau într-adevăr doi lupi mari, care se dădeau peste cap, chiar pe locul unde avea să moară ea. Eu i-am spus să ne întoarcem, dar ea mi-a zis: «Nu! Mergem înainte!» și ne-am prins amândouă de mână și mergeam înainte, dar pe măsură ce ne apropiam de ei, în mine

creștea frica și în ea curajul. Lupii au luat-o spre Barticești, noi am trecut de ei, dar înapoi nu ne-am mai uitat!... Din sat venea o sanie... Oamenii ne-au spus că lupii veneau în urma noastră tocmai de la jumătatea drumului. Ei au observat de la marginea satului și s-au oprit să vadă ce vor face lupii cu noi. Dar noi nici când vorbeam cu oamenii nu ne-am mai uitat în urmă...”.

„Voi o să fiți martirele lupilor!”, obișnuia să le spună uneori Părintele Herciu acelor fete curajoase care zilnic, cu noaptea în cap, mergeau prin mijlocul câmpului, prin apropierea unor păduri, ca să participe la Sfânta Liturghie la Hălăucești.

Trebuie notat că, pe timpul acela, lupii își încercau norocul pe la târlele de oi ale țăranilor, deoarece aveau ce fura... Spre ziuă, se întorceau sătui către păduri. Numai bine se întâlneau cu grupul de fete, care și ele se întorceau fericite spre casă și

mulțumite că și-au potolit foamea cu Trupul Preasfânt al Mântuitorului.

De fapt, acele fiare sălbatice nu au îndrăznit să facă nici un rău acelor tinere, însă un om, mai crud decât o fiară, a încercat lucrul acesta, dar fără a reuși să-și ducă la îndeplinire planurile josnice, deoarece Veronica spusese deja de mai mult timp: „O să-mi mănânce trupul, însă sufletul nu”!

Evlavia față de Preasfânta Fecioară Maria

Cei care au cunoscut-o bine pe Veronica spun că ea avea o evlavie deosebită față de Preasfânta Fecioară Maria. Rozariul nu-i lipsea dintre degete decât atunci când avea mâinile ocupate cu munca.

Înscrisă la Sf. Scapular și în Asociația „Armata Maicii Domnului”, ea a dorit foarte mult să facă și actul de consfințire totală în

măinile Mariei, ca roabă a ei. Totdeauna se pregătea pentru sărbătorile Maicii Domnului cu rugăciuni speciale, însă, în primul rând, se străduia să pună în practică virtuțile sale.

Însăși mama Veronicăi a mărturisit că fiica ei recita zilnic Rozariul și se pregătea intens pentru sărbătorile ei cu novene și rugăciuni speciale.

Iată și alte mărturii:

„Întrebând-o odată, spune Ana, cu cine a fost la Hălăucești, ea mi-a răspuns: «Cu rozariul!»”

„S-a nimerit, spune Elena, să merg odată cu ea spre Botești. Veronica, băgând mâna în buzunar, a scos rozariul și mi-a spus: «Arma asta eu nu o pot lăsa niciodată, atunci când pornesc la drum!»”.

Prietena ei Ana spune că Veronica ardea de dragoste față de Maria și recita adesea această rugăciune: „O, Marie, mă dau ție, trup și suflet pe vecie!”

*Grota Maicii Domnului din Nisiporești. Slujitoarea
lui Dumnezeu Veronica Antal avea o devoțiune
deosebită față de Sf. Fecioară Maria.*

fiica ei ave o mare plăcere de a arunca flori în fața Preasfântului Sacrament la procesiunea din Joia verde.

Veronica lua parte la lucrările ce se făceau la biserică, atât la cele grele cât și la cele de mai mică importanță, ca de exemplu: la mișcat butuci, la prășit, la curățenie, la spălat, la călcat, la așezat flori...

Tot mama ei, dă o altă mărturie de mare importanță, cum că Veronica făcea ore de adorație, dar mai cu seamă duminica și în zilele de sărbătoare.

„Veronica, subliniază prietena sa Eleonora, avea o predilecție deosebită față de ora de adorație, mai ales în joile ce urmează după Paști, până la sărbătoare Trupului Domnului. Acestea erau pentru ea ca o novenă de ore de adorație. Pentru ea, Joia Verde era sărbătoarea sărbătorilor. La Joia Verde din anul 1958 am întrebat-o: Tu ce faci la procesiune, arunci flori? – Nu, eu am

să cânt și a început să cânte:

«S-așternem inimile noastre.
Covor din ele Lui făcând...»”.

O altă mărturie interesantă este cea a lui bădia Ghiță clopotarul: „Ne adunam, spune el, 20-30 de persoane la biserică, unde făceam ora de adorație în fiecare joi noaptea spre vineri. Parcă o aud pe Veronica, cu vocea ei frumoasă și puternică, cântând la aceste ore:

«În Taina Sfântă zi și noapte,
Tu stai, Isuse, veșnic treaz,
Și-aștepți pe oameni ca să vină,
Să-i scapi de chin și de necaz»”.

Astfel a știut Veronica să răspundă la invitațiile adresate de Isus sufletelor chinuite și împovărate de griji și de necazuri. Ea îl vizita pe Mântuitorul și rămânea uneori ore

întregi de vorbă cu El, prezent în Preasfântul Sacrament.

Dragostea față de copii

Înzestrată cu un suflet nobil și sincer, Veronica iubea mult copiii.

„În cotul nostru, relatează Verona, erau foarte mulți copii; aproape fiecare familie avea câte 6-7 copii. Seara, atunci când ne adunam cu toții acasă, noi ne strângeam la un loc și ne jucam, țipam, alergam și făceam o gălăgie nemaipomenită. Veronica venea la noi și ne zicea: «În loc să faceți atâta gălăgie, nu ar fi mai bine să învățați rugăciunile pentru Prima Împărtășanie și pentru Mir?». Noi ne apropiam cu încredere de ea și-i spuneam «soră»”.

Veronica îi iubea pe copii, pentru că ea însăși avea un suflet senin și curat de copil. Ea îi dezmiarda, se juca cu ei, se ocupa de ei,

îi învăța catehismul, cânta cu ei, se ruga cu ei, îi învăța să recite rozariul, îi pregătea pentru prima Împărtășanie. Deși era înțelegătoare și îngăduitoare cu toți copiii, pe cei care se întreceau cu obrăzniciiile și stricau liniștea în biserică îi mai și urechea și-i făcea atenți la Sf. Liturghie.

Prietena ei Ana, declară următoarele: „La colțul casei lor era un păr mare și în fiecare an făcea pere multe, din care mâncau mulți oameni și mai ales copiii. Veronica le ducea în poala șorțului și le împărțea la toți. Chiar dacă apucasem a trece de casa lor, ea mă striga, dădea fuga și mă încânta fie cu pere, fie cu flori, dar mai cu seamă cu gestul ei”.

Copiii, la rândul lor, o iubeau și ei foarte mult pe Veronica.

„Moartă, ea a fost așezată pe o laviță destul de joasă, pentru a o putea vedea toți copiii satului, spune mama ei, fiindcă tare mai ținea ea la dâșii!...”.

Bolnavă între bolnavi

„Veronica, spune sora Rozina, era voinică, dar cred că suferea de ficat și de inimă, căci avea niște pete pe față și îmi spunea adesea că îi bate inima ca un tractor”.

„Deși era mai voinică decât noi, observă Ana, ea nu avea totuși o sănătate prea bună, fără însă a se plânge de aceasta cuiva. Când una dintre noi se referea la voinicia ei, ea zicea oftând: «ce bine ar fi să pot merge și eu mai repede!»”.

„Veronica, explică mama ei, nu descoperea nimănui suferințele ei, ci îndura toate cu iubire și răbdare”.

Deși suferindă și ea, Veronica nu-i uita pe cei mai bolnavi ca ea; îi vizita, îi încuraja și veghea nopți întregi la căpătâiul lor, uitând de suferințele ei proprii.

O vecină, pe nume Lucia, mărturisește: „Veronica iubea mult pe cei bolnavi. Cunosoc

o fată pe care Veronica o vizita adesea, ba chiar și dormea la dânsa în timpul cât ea a zăcut la pat”.

Prietena ei Maria, spune și ea: „Da, Veronica iubea și vizita bolnavii. De exemplu, pe sora Clementina și pe Emilia. Am avut ocazia să o aud cum îi îndemna să se resemneze la voința lui Dumnezeu, spunându-le că dacă suportă cu răbdare, ei au mare merit în fața lui Dumnezeu și tocmai de aceea Isus îi încearcă, pentru că îi iubește”.

„O! De ce nu sunt și eu bolnavă! Se vede că eu nu merit așa ceva, îi spunea Veronica unei bolnave. De aceea Isus nu mi-a dat suferințe trupești, în schimb mi-a dat altele sufletești, însă noi trebuie să suferim cu curaj și voie bună tot ceea ce ne vine de la Dumnezeu”.

Răbdare și supunere la voința lui Dumnezeu

Veronica ne-a lăsat un minunat exemplu de răbdare în suferință și supunere la voința lui Dumnezeu. Cu toate că și ea era bolnavă, nu se plângea nimănui de suferințele sale, ci îndura toate cu iubire și răbdare. În același timp însă, ea era plină de dragoste și devotament față de cei bolnavi, pe care îi vizita, îi încuraja, se ruga pentru ei, veghea la căpătâiul lor și îi îndemna să-și unească suferințele lor cu acelea ale lui Isus de pe cruce.

Evlavia față de sufletele din purgator

Veronica a avut și o evlavie deosebită față de sufletele din Purgator.

„În luna mai, după vecernie, făceam împreună cu Veronica o vizită în cimitir

pentru sufletele din Purgator cu șase Tatăl nostru, șase Bucură-te Marie și șase Slavă Tatălui, spune fosta ei prietenă Cătălina, după care mai rămâneam câteva minute și admiram cerul înstelat, pe care Veronica nu se mai sătura să-l privească”.

„Copii fiind, relatează prietena Veronicăi, pe nume Maria, ne plăcea să ne rugăm în cimitir. Ne jucam cât ne jucam, apoi mai citeam câte ceva dintr-o carte bună, sau alegeam fiecare câte un rând de cruci și trecând prin fața lor, ne rugam pentru sufletele celor care zăceau sub ele”.

„Eu, declară o prietenă a Veronicăi din Hălăucești, am avut cu ea o înțelegere și anume: cea care va rămâne în viață să asculte pentru cea care va muri mai întâi 30 de Liturghii pentru ca să o scape mai repede din focul Purgatorului, și într-o noapte... am avut un vis. Vedeam Înaintea ochilor un lan de grâu și, din loc în loc, din grâu, răsăreau

trandafiri roșii și crini albi. Deodată, a apărut în acel lan o ceată de fecioare, având în frunte pe una mai frumoasă decât toate și la un moment dat am dat cu ochii și de Veronica. Văzându-mă, ea mi-a spus bucuroasă: «Îți mulțumesc că te-ai rugat pentru mine, eu sunt aici!», și visul a luat sfârșit”.

Avem convingerea că Veronica, cea plină de compătimire pentru sufletele din Purgator, acum este în Cer. Ea s-a rugat foarte mult pentru cei morți, a participat la multe liturghii pentru ei, s-a rugat rozariul și a oferit diferite alte mortificații și fapte bune pentru ușurarea lor.

Opoziția mamei și ispitele

Un lucru pe care trebuie să-l mai semnalăm este acela că Veronica nu avea acordul mamei pentru intențiile sale de a rămâne necăsătorită. Din acest motiv Veronica a trebuit să aibă un curaj deosebit pentru a o convinge pe mama sa în această privință. De altfel, nu putem să o desconsiderăm nici pe mama sa, deoarece ea, ca orice mamă, ar fi dorit ca fiica ei să urmeze calea obișnuită a unei căsătorii, așa cum făceau toate fetele de vârsta ei. Iată, și în această privință, anumite mărturii:

„Veronica a avut mult de suferit din cauza hotărârii ei de a renunța la căsătorie și la lume”, spune prietena ei Cecilia.

„Avea uneori, spune prietena ei Verona, ispite grele împotriva curăției, însă lupta cu statornicie împotriva lor”.

Ceasul încercării

Se împlinesc anul acesta 44 de ani de la tragicul eveniment în care Veronica și-a dat viața pentru apărarea virtuții curăției. Iată ce spun martorii acestui eveniment:

„În dimineața zilei de 24 august 1958, trebuia să sosească Monseniorul Petru Pleșca pentru a administra Sf. Mir la Hălăucești. Noi am pregătit în grabă niște arcuri de triumf, am pregătit altarul de la Răstignit, acolo unde avea să se celebreze Sf. Liturghie. Părintele Blăjuț dirija întreaga pregătire. Mirul s-a administrat afară, după Sf. Liturghie. În timpul Liturghiei am observat că Veronica era cam palidă... După Sf. Liturghie, dă mărturie Verona, Veronica a luat masa la mine împreună cu alte fete. Ba chiar a servit la masă...”

„La ora trei după masă, spune Ana, am fost din nou la Biserică, iar sora Electa ne-a

luat în sacristie, ca să o ajutăm la împăturit hainele pentru sărbătoare. Veronica, așezată pe un scaun, rula brâiele albastre, iar noi rochiile albe... Așa tristă ca în ceasurile acelea nu am văzut-o niciodată, mărturisește Ana, și repede m-am indispus și eu; și ea, observând lucrul acesta, mi-a spus: «Parcă apasă ceva greu!» – De ce oare? am continuat eu și ea nu mi-a răspuns nimic”.

„În seara zile când s-a conferit Mirul, noi trebuia să ne întoarcem împreună acasă; adică eu, Ana și Veronica. Dar ea ne-a spus să mergem înainte că ne ajunge din urmă. Era pe înserate. La ieșirea din Hălăucești, era o arie de grâu, unde era paznic moș Flore; dar noi ne-am văzut de drum, prefăcându-ne că nu-l vedem. Drumul era circulat și noi nu puteam bănui un pericol. Nu se mai auzise de astfel de întâmplări până atunci. Între timp, ajungând acolo unde drumul făcea un cot, ne-a ajuns din urmă cu căruța un om de la

noi și ne-a invitat să urcăm în căruță, ceea ce am și făcut, fără a mai sta pe gânduri... La ieșirea din Hălăucești, Veronica l-a întâlnit și ea pe moș Flore, paznicul de la arie.

- Bună seara, moșule! l-a salutat Veronica și l-a întrebat: - Nu ai văzut trecând pe aici niște fete? – Ba da! Au trecut două proaste, fără să zică nimic. Proastele acelea eram noi două, căci am lăsat-o pe Veronica singură pe câmp în întuneric, relatează Maria”.

Ana mărturisește următoarele: „În ziua mirului spre seară, am stat de vorbă cu ea la monument... am vorbit mai multe de toate, dar niște vorbe nu le pot uita: «Am să fac o nuntă frumoasă cum nu a mai fost»... apoi, ca niciodată, a dat mâna cu noi, ne-a sărutat, ne-a salutat și a plecat... la mirele ei ceresc!...”.

„Din căruță, mărturisește Maria, aruncam mereu privirea spre Hălăucești, să o zăresc pe Veronica. Mai erau cam o sută de metri

până la conducta de apă Timișești-Iași, când ne-am întâlnit cu Pavel Mocanu care mergea spre Hălăucești. În același timp însă, am văzut-o pe Veronica venind grăbită spre casă, dar nu a mai ajuns...”

„Pe la mijlocul drumului, prin dreptul fântânii lui Vangheauă, unde era terenul de obște al oamenilor, Veronica s-a întâlnit cu Pavel Mocanu care a încercat să-și bată joc de ea, însă nu a reușit, căci ea s-a apărat cu toate puterile”, declară prietena ei Verona.

Și tot Verona spune: „Până la urmă, ticălosul a doborât-o cu 42 de lovituri de cuțit”.

Moarte de martiră

Medicul care i-a efectuat autopsia a exclamat: - „Cinste ție”!

Elena Carp, o femeie din Muncelul de Sus, se dusesese în seara aceea la ogorul ei din apropierea fântânii, să vadă dacă nu cumva fasolea era coaptă, pentru ca a doua zi să o culeagă. La un moment dat, a auzit un glas de femeie care zicea: „Măi Mocănaș, nu da! Ai să vezi ce ai să pățești!”. S-a apropiat tiptil prin porumb, a văzut și a auzit totul. El o lovea cu cuțitul, ea îl lovea cu pantoful. Acum era jos unul, acum celălalt”. – „Măi Mocane, ce ai cu mine”? îl întreba Veronica lovindu-l cu pantoful peste cap, în timp ce el o provoca la păcat cu vorbe murdare”.

Veronica s-a luptat cu toate puterile și a strigat așa de tare că, Anton al lui Binu, unchiul ei, a auzit strigătele din sat, fără să

bănuiască că ar fi fost ea.

Sculat odată cu răsăritul soarelui, Florea Iojă din Nisiporești-Neamț, își mâna caii pe drumul colbăit dintre pădurea lanurilor de porumb dat în pârg. La un moment dat omul trase de hățuri, caii se opriră brusc. Florea Iojă coborî din căruță, făcu câțiva pași spre fântâna din apropiere, se opri. Întoarce apoi căruța și pornește galop spre locuința șefului de post, purtând în ochi imaginea înfricoșătoare a ceea ce văzuse. Veronica lui Antal, fata văduvei din Nisiporești, moartă, cu fața toată numai sânge, cu hainele lac de sânge.

Și nu mult după aceea, oameni din Botești, Nisiporești și Hălăucești, alergau spre locul numit fântâna lui Vangheauă, să vadă, să audă, să vorbească în șoaptă, să se întrebe: „Cine? De ce?” (Revista „Pentru patrie”, nr. 3, 1973).

„A doua zi după Mir, deci pe 25 august,

spune Verona, eu cu încă o fată pășteam vacile prin apropiere, când dintr-o dată vine un om și ne spune că Veronica lui Binu e moartă în păpușoi. Ne-am dus într-acolo și am găsit-o într-adevăr moartă... Era cu fața în jos și cu capul înspre Barticești... mâna dreaptă era întinsă în lături, iar mâna stângă sub piept, în care ținea strâns rozariul... I-am ridicat capul, Sângele închegat atârna sloi de la gât până la pământ. Era lovită peste tot. Pe spate avea doi strujeni sub formă de cruce. Medicii i-au găsit 14 lovituri la gât și la față; mâinile și palmele îi erau sparte tot, la frunte avea încă o lovitură. Ei discutau între dânșii și spunea că înspre ziuă, ucigașul a trecut încă odată pe la ea și găsind-o vie, i-a mai dat câteva lovituri, ca să-i închidă gura definitiv... Veronicăi i se potrivește vorba românească: «Moartea voinicului din mâna calicului», căci ea era o fată voinică, în timp ce ucigașul era un pirpiriu, un prăpădit”.

„Am văzut-o și eu, spune Iozefina, când au adus-o moartă acasă; era hăcuită la palme, la piept, la gât, la burtă; mușchii de la picioare și de la mâini erau ca niște zdrențe”.

„... În seara dinaintea înmormântării, am văzut-o pe Veronica îmbrăcată în rochie albă, cu vâl și coroniță pe cap, desculță, iar pe față și pe mâini purta semne de luptă. Am înțeles ce luptă cumplită a avut... Atunci când am văzut pe o mare porțiune de porumb sângele proaspăt cu care era stropit”, declară Ana.

Înmormântare cu ploaie și soare

După ce timp de trei zile clopotele bisericii din Nisiporești au dus departe vestea morții tragice a Veronicăi, cu sunetele lor lugubre și sacadate, după ce s-au făcut toate pregătirile, a sosit și ziua înmormântării. Deși în ziua aceea era o vreme ploioasă, a

luat parte foarte multă lume la înmormântare, nu numai din Nisiporești, ci și din satele vecine. A fost într-adevăr o zi de neuitat, o înmormântare unică.

În ziua înmormântării a plouat în timpul dimineții ca și după amiază, așa că nu s-a putut pregăti altarul afară, și atunci s-au resemnat cu toții spunând: „Desigur Veronica vrea ca pentru ultima dată trupul ei să stea în prezența lui Isus din Sfânta Taină”. Mai era ceva: fetele trebuiau să se îmbrace în alb, așa se obișnuia atunci la sărbători mari, iar atunci era o mare sărbătoare pentru sat! Îmbrăcându-ne cu rochii trebuia să ne și încălțăm,, lucru cu care Veronica cred că nu era de acord și fiindcă ploaia nu înceta, ne-am prins noi și am strigat la dânsa, că chiar dacă nu mai plouă, noi tot desculț mergem și atunci ploaia a încetat și noi ne-am ținut de cuvânt și am mers desculțe și cu rochii; de altfel, doar și dânsa era tot ca noi îmbrăcată,

în rochie și desculț. Deși printre suspine și lacrimi, sărbătoarea a fost unică pentru sat și împrejurimi”, declară Ana, prietena Veronicăi.

„La înmormântare a participat multă lume, încât copiii nu au încăput în biserică, ci au rămas în curtea bisericii”, mărturisește Eleonora.

„Sicriul, în care a fost pusă Veronica, dă mărturie Tereza, era așezat pe un catafalc înalt străjuit de patru stâlpi, care în partea de sus erau împodobiți cu covoare, pe care era prinse niște banderole cu următoarele cuvinte:

«Ai luptat cu bărbăție,
Pentru Sfânta feciorie».

și

«Câștigate sufletul tău
A cerului mare comoară;
Fecioară martiră
pe câmpul de luptă,
Să-ți fie țărâna ușoară!».

Bădia Ghiță clopotarul își amintește că la catafalcul Veronicăi erau scrise și aceste cuvinte:

«Din racla cea rece,
vitează fecioară,
Tu ne vorbești fără-ncetare:
Ferice de mine
c-am învins pe păgân,
Murind pe câmpul de-onoare!».

Prietena Veronicăi din Barticești, pe nume Maria, declară: „La predică, Părintele Dămoc a lăudat-o pe Veronica, spunând că ea și-a apărat cinstea cu prețul vieții și a îndemnat tineretul să urmeze exemplul ei”.

Sora Rozina, în cuvântul de rămas bun, i-a adresat Veronicăi aceste cuvinte:

„Suntem aici noi, cele 22 de surioare ale tale, care te-au cunoscut atât de bine! Privește-ne pe rând pe fiecare și spune-ne un cuvânt de rămas bun. Am așteptat în jurul tău

trei zile să ne mai vorbești... Tu nu ne vorbești, însă ne vorbesc rănilile tale de la mâini cu care te-ai apărat; acea rană care a roșit rozariul cu sângele tău...

Parcă auzim acea rugăciune pe care o repetai mereu la orele de adorație: „Când trupul meu rece și fără viață va fi pus în sicriu, iar apostolii Inimii Preasfinte te vor înconjura, o, Inimă Euharistică, fie-ți milă de mine!”

Tot sora Rozina dă și următoarea mărturie: „Cu câțva timp înainte de moartea ei, veneam de la hram de la Iugani împreună cu ea... și ea mi-a spus ce mult îi plăcea „Viața Mariei Goretti”, pe care o citea tocmai în acele zile... Nimeni nu bănuia însă, că bunul Dumnezeu avea privirea ațintită deja asupra acestei tinere și că o va alege să-și verse sângele, spre a dovedi că i-a dăruit inima numai lui și că se teme de păcat”.

Părintele Petru mărturisește că Veronica, cu puțin înainte de a i se realiza visul, i-a spus următoarele: „Ce bine ar fi să mor și eu martiră”.

Sora Hedwiga, la rândul ei, dă și ea o mărturie în această privință: „Ceea ce vă pot spune, poate că ați auzit și de la alții, sufletul ei suspina după martiriu. În dorul și dragostea ei după Isus, cerea harul să-și verse o picătură din sângele ei ca Maria Goretti. Dumnezeu i-a îndeplinit dorința, căci și-a vărsat tot sângele prin 42 de lovituri de cuțit, așa cum mi-a spus și mie cineva care a văzut-o moartă”.

Unul dintre medicii care i-au făcut autopsia a spus: „Ferice de mama care te-a născut, căci fecioară ai fost și fecioară ai rămas!”

Un alt medic, la rândul său, a spus: „ea și-a dat viața ca să se păstreze domnișoară! Ferice de ea!”.

Prietena ei Cătălina spune: „Cred că de asta a murit ea martiră, pentru că suspina mereu după Cer. Deseori o vedeam privind cerul și zâmbind”.

Crucea de la mormântul Slujitoarei Veronica Antal, loc de pelerinaj pentru mulți credincioși care vin să ceară haruri de la Dumnezeu prin puternica mijlocire a ei.

Lumea cere mijlocirea Veronicăi

Cu siguranță că acum, Veronica privește din Cer și ne zâmbește. Dorința inimii sale de a fi martiră a sfintei curății s-a realizat. De altfel, după moartea ei tragică din anul 1958, atât la locul martiriului, cât mai ales la mormânt, mulți credincioși își îndreaptă pașii pentru a-i aduce cinstea cuvenită și pentru a-i cere să mijlocească de la Dumnezeu diferite haruri.

La fiecare aniversar al morții ei, în câmp, la locul martiriului, se celebrează Sfânta Liturghie la care participă credincioși din toate comunitățile învecinate, care vin în pelerinaj cântând și rugându-se pentru a dobândi ajutorul Cerului în problemele pe care le au. Așa cum, odinioară, însăși Veronica participa la procesiunile pentru ploaie, acum credincioșii se îndreaptă spre acel loc stropit de sângele ei pentru a cere

îndurarea lui Dumnezeu.

Din jurnalul ținut de Părintele Demeter, cu privire la manifestările de la locul martiriului Veronicăi Antal, consemnăm doar pe cel care a fost întocmit pentru ziua de 27 august 1995:

„Ca și în anii trecuți, azi, 27 august 1995, cu ocazia aniversării morții Veronicăi Antal, au ieșit la câmp, în procesiune, satele Hălăucești, Barticești, Nisiporești, precum și grupuri de credincioși din Luncași, Mogoșești și altele.

La ora două, când am ajuns cu mașina în acel loc, se adunaseră deja câteva zeci de persoane.

Între timp au sosit, în procesiune, și credincioșii din Nisiporești, Barticești și Hălăucești și ne-am rugat împreună Sfântul Rozariu pentru ploaie, căci câmpia era arsă de o secetă cumplită.

La orele trei după amiază, a început

concelebrarea Sfintei Liturghii cu participarea Pr. Eugen Blăjuț jr., Directorul Seminarului nostru din Roman, ca principal, având alături pe Părintele Mihai Văcaru, ca predicator, Părintele Alexandru Gabor, Părintele Tarciziu Albert, Părintele Gheorghe Antal și subsemnatul (Pr. Anton Demeter n.n.). A fost distribuită Sfânta Împărtășanie celor doritori și astfel s-a încheiat Sfânta Liturghie, după care, ca de obicei, a avut loc un frumos recital de poezii și cântări dedicate Veronicăi Antal. După unele aprecieri, la acest aniversar au luat parte în câmp, între 1500 – 3000 de persoane.

Soră Veronica, mijlocește-le la toți cât mai multe haruri de la Domnul!

Această comemorare este emblematică pentru toți anii de la tragicul eveniment petrecut în câmp, la fântâna lui Vangheauă, până astăzi. Lume multă din împrejurimi, se adună an de an pentru a comemora moartea

eroică a tinerei Veronica Antal, o adevărată Maria Goretti a meleagurilor moldovene și a cere mijlocirea ei pentru rezolvarea problemelor pe care le au.

RUGĂCIUNE

Dumnezeule, Părinte atotputernic, noi te lăudăm și îți mulțumim pentru că ai dat Slujitoarei tale Veronica Antal tăria de a-și păstra curăția cu prețul vărsării sângelui, devenind un exemplu de trăire autentică a credinței. Cu multă bucurie, ea și-a oferit viața slujirii lui Isus prin votul de curăție și prin rugăciune continuă a căutat să aibă mereu candela aprinsă pentru a întâmpina pe Mirele său divin .

Te rugăm Părinte veșnic să învrednicești pe slujitoarea ta Veronica cu aureola sfințeniei pentru a deveni o adevărată pildă vie de tărie creștină și a susține tinerii și tinerele noastre pe

drumul desăvârșirii și al fericirii
adevărate. Prin Cristos Domnul nostru.
Amin.

Tatăl nostru... Bucură-Te Marie.... Slavă
Tatălui.

Imprimatur,
22. 05. 2002
Mons. Petru Gherghel
Episcop de Iași

Cuprins

<i>Prezentare</i>	1
<i>Nașterea și copilăria</i>	6
<i>Anii de tinerețe</i>	9
<i>Intrarea în Ordinul al III-lea al Sfântului Francisc și votul de curăție</i>	12
<i>Dorința de Cer</i>	16
<i>Spirit de jertfă</i>	19
<i>Dornică să-l primească pe Isus</i>	20
<i>Pericol... lupii!</i>	21
<i>Evlavia față de Preasfânta Fecioară Maria</i>	23
<i>Suflet nobil</i>	25
<i>Dragostea față de copii</i>	28
<i>Bolnavă între bolnavi</i>	30
<i>Răbdare și supunere la voința lui Dumnezeu</i>	32
<i>Evlavia față de sufletele din purgator</i>	32

<i>Opoziția mamei și ispitele</i>	<i>35</i>
<i>Ceasul încercării</i>	<i>36</i>
<i>Moarte de martiră</i>	<i>40</i>
<i>Înmormântare cu ploaie și soare.....</i>	<i>43</i>
<i>Lumea cere mijlocirea Veronicăi</i>	<i>50</i>
<i>RUGĂCIUNE</i>	<i>54</i>

Pentru informații și susținerea cauzei:

Pr. PĂTRAȘCU DAMIAN,
VICE-POSTULATOR

Institutul Teologic Romano-Catolic Franciscan
Str. Ștefan cel Mare, 268/B
611040 ROMAN (NT)
Tel: 0233/742316; 0748/255651